

Национални програм је одговор на претње споља или изнутра, покушај да се оснажи народно тело и ојача идентитет. Српски народ има прилично укорењену свест о себи, свестан је својих историјских вредности, са континуитетом народног живота од преко хиљаду година, нажалост не и самосталног државног живота који је имао велике прекиде - каже мр Мирослав Ивановић, стручни саветник Института за криминолошка и социолошка истраживања.

Ако говоримо са становишта политике идеала и мегатрендова, можемо рећи да се налазимо у средишту светског процеса, а најкраће га описати – као поход Запада према остатку света. Због различитих узрока како с поља, тако и изнутра, процес распада бивше заједничке земље, Југославије, био је нарочито суров, а српски народ је најгоре прошао од свих народа бивше заједничке државе. У таквој ситуацији ми смо потпали под готово потпуну контролу Запада, независност земље је на врло ниском нивоу. Као главни политички идеал проглашава се улазак у Европску унију као панацеја, као услов за решење свих наших проблема. Жалосна је чињеница да о овоме постоји готово потпуни политички консензус, ни једна озбиљна политичка снага ово не доводи у питање. При томе, треба имати у виду да нико од наших евроентузијаста није навео ни један ваљан разлог зашто бисмо ми уопште улазили у ЕУ. Није било никаквог политичког притиска изнутра да се тамо иде, народ није изашао на улице да протестује и тражи прикључење тој новој империји. Очигледно притисци постоје само од стране Запада, то јест ЕУ и САД. Политички систем демократске републике нам је наметнут као једино могуће решење, мада је демократија у овом периоду за нас изузетно штетан облик владавине, а један разуман тоталитарни систем би био много пригоднији за излаз из нагомиланих проблема. Допустив економски модел је либерални капитализам, у овом тренутку врло штетан по нас. Унутар тог модела готово је довршена приватизација свих државних предузећа и многих макро-система што је само маска за пљачку и отимачину. Сва општенародна имовина прешла је у руке западних и неколицине домаћих тајкуна, а сав профит се одлива ван земље или иде на куповину бесмисленог луксуза као што су виле, јахте, скупи аутомобили, приватни авиони итд. Све ово је последица окупације која која има нову форму и зато се као таква не примећује – каже Мирослав Ивановић, коментаришући тренутне околности у Србији.

Колико су у новонасталим економским приликама, које са собом носи талас светске кризе наши стручњаци способни да земљу и народ што безболније изведу из привредне агоније? Или је излаз оно што они сада чине – у новим задуживањима?

– Није потребно бити економиста да би се схватили глобални проблеми, чак је боље и не бити то. Унутар овог модела улога државе је ограничена и колико видимо, повлаче се само стандардни потези, углавном везани за финансије. Све то се ради искључиво по налогу и саветима са Запада. Као што је познато из историје привредног живота, велике кризе из тридесетих година XX века решаване су сасвим другачије, како у САД, тако и у Немачкој. Шта ће сада урадити велике земље, видећемо. Срећна околност за нас је што смо закаснили са укључивањем у западну заједницу. Мађарска је то учинила раније, те јој је потребно фантастичних 40 милијарди долара да избегне банкрот, али то ће плаћати деценијама будуће генерације Мађара. Сигурно је да ће се прибећи новим задуживањима, а са садашњим политичким естаблишментом друго решење није ни могуће – они само испуњавају налоге Запада. Песимиста сам, још деценијама ће трајати стање перманентне кризе. Поставља се питање, какав је то успех транзиције ако ћемо најмање пола века живети у стању нестабилности, прихода који по бруто-националном производу не могу да достигну златне године социјализма, те заостреног раслојавања и осиромашења знатнијег дела народа?

Након много компликација реализован је део протокола двеју влада, српске и руске, о гасном и нафтном аранжману. Постоји ли опасност да то неко покуша да осујети?

– Сматрам да ће таквих покушаја бити, но, они ће слабити ако те заједничке компаније почну добро да раде. Међутим, разни актери са Запада ће стално покушавати да се домогну власништва над нафтним и гасним сектором. У том смислу ће бити појачани напори да се домогну и дела који припада нашој земљи. Није незамисливо да нека будућа прозападна влада мења прописе, законе, одлуке, не би ли омогућила својим западним менторима да се домогну макар дела колача, јер енергетика је кључна у сваком погледу, од стратешког до комерцијалног. Још увек се не може са сигурношћу рећи да ће зацртани протоколи бити реализовани.

Колико је за Србију важан гасовод Јужни ток?

– Овај гасовод је од кључне важности за нас. Гас је енергент будућности за 21. век и без њега се не може замислити функционисање индустрије, грејање, а такође ће бити и преовлађујући енергент у транспорту. Цене гаса ће расти с потражњом, а ми ћемо га мање плаћати ако не буде долазио преко Мађарске и Украјине. Осим тога, физичка чињеница постојања таквог гасовода биће важан фактор у пожељном ослобађању од западне окупације. То је геостратешко питање и зато Запад с нетрпељивошћу гледа на овај гасовод. Додуше, ту не постоји потпуно јединство Запада што је олакшавајућа чињеница.

Србија више од 15 година пролази кроз велику кризу. Није ли један од разлога, сем тешких спољнополитичких околности и косметског проблема, непостојање националног програма?

– Чак и када би постојао неки национални програм, поставља се питање да ли је владајућа елита спремна да га спроводи и да ли је он уопште остварив у поменутих околностима. Разлози наше кризе су вишеструки, на једне се може утицати, на друге не. Могућност да побољшамо ситуацију подразумева национално свесну елиту, која би се у сваком моменту залагала за најбоље интересе властитог народа. Оно што се догађа последње деценије јесте деловање политичких руководстава које се креће од конфузије и пасивности – до отвореног деловања у интересу других држава или интересних група. Косметски проблем свакако одузима много енергије, али борба да се Косово и Метохија сачувају као неодвојиви део Србије – нема цене!

Шта значи постојање националног програма? Да ли је то један документ или збирка

докумената који би фиксирали неке циљеве државног, народног живота? Да ли је такав документ јавни или тајни? Или је делимично јаван, а делимично тајан? Колико је мени познато таквог документа нема, а није га ни могло бити с обзиром да је нова Србија млада творевина од свега неколико година. Међутим, постојање националне стратегије коју би проводиле све владе, без обзира на текуће промене јесте привилегија стабилних држава. С обзиром на велике историјске промене које смо преживели током последњих пола века ми се налазимо, у том смислу, на почетку.

Шта је према Вашем мишљењу национални план?

– Национални план јесте стратегија једне државе. Велим државе, а не народа, јер само држава може ефикасно спроводити одређене мере. Народ може само спонтано да реагује на одређене историјске ситуације, али то није ни довољно, ни ефикасно. Осим тога, како је то формулисао Ортега и Гасет – када масе улазе у политику, оне то чине насилно. Таква спонтана кретања народа нису никада ефективна ако нису праћена инструментализацијом од стране мањине. Национални план требало би, дакле, да реализује држава преко својих институција. Он може да обухвата како политичке циљеве, међународне односе, стратегију економског развоја, научног развоја, културну политику, тако и све друге глобалне сфере општеног живота. Нека квинтесенција теоретисања обично се концентрише у некаквим институтима за «сратешка истраживања» и сличним установама, из којих се регрутују будући државници, или чешће, њихови саветници. Некада се такве формалне и неформалне групе формирају и на референтним факултетима. Свега тога код нас нема, барем у некој чврстој форми. Сада такве процесе покушава да организује и усмерава страна, западна агентура. Користи се уплив на факултете, формирају се разне невладине организације, додељују се стипендије за студијске и друге боравке на Западу, разна удружења за међународну сарадњу. Речју, наш национални програм је њихов национални програм! Већ сама чињеница да су многи високи државни функционери људи који су извесно време живели на Западу, а потом се вратили и волшебно заузели највише положаје – изазива подозрење. Ко поставља те људе на тако високе положаје, са којим циљевима и за чије интересе?!

Да ли је Србија некада имала «документ» који би се могао назвати националним програмом?

– Србија је, ту и тамо, имала понеки документ попут Гарашаниновог „Начертанија”, али такви документи се мистификују нарочито у пропаганди против нас. Дуже се беспотребно много буке. Документи попут „Начертанија” су застарели и могу да служе само као инспирација. Појава „Меморандума” САНУ имала је у новије време исти мистификаторски карактер у пропаганди Запада против нас. Чак се и у Хашком суду стално и опсесивно прича о томе као да је реч о неком тајном плану малтене за освајање света! Да није тужно, било би смешно. Међутим, Србија је, пред Први светски рат и после њега, имала неку чвршћу стратегију, што је и довело до остварења позитивних националних циљева, нажалост уз велике губитке у људству. Мора се имати у виду да су жртве често нужне. Данас би сви хтели да се бесплатно остваре највећа достигнућа, и то без иједне жртве, што је немогуће.

Зашто се мало говори о националној стратегији?

– У последњој деценији уопште се избегава реч национално. У прихваћеној идеологији западњаштва нема места за нацију, говори се о човечанству, грађанима, о свему, само не о нацији. Још мање о неком националном програму. Будући да је садашња политичка елита прокламовала као једини и крајњи циљ улазак у ЕУ, ту нема места за национални план. Таква елита га неће ни формулисати. Уосталом, требало би да реч „елита” писати под наводницима, јер они који данас воде земљу јесу углавном обични медиокритети који испуњавају налоге Запада. Чак им по свим министарствима седе којекакви страни саветници, што је само маска за обичне шпијуне и агенте утицаја. Ови последњи имају задатак да усмере државне одлуке у, за њих пожељном смеру. Који би то странци говорили и радили на остварењу нашег националног плана?

Ко сноси кривицу што испуњавамо налоге моћних који се, иначе, држе сопственог програма?

– Кривци су они који су преузели политичко вођење земље. Крива је и интелектуална елита која је листом однарођена, европеизована, поткупљена, задојена непријатељском идеологијом. Криви су и представници неких мањина који раде против већинског народа са којим деле историјску судбину и „хлеб насушни”. Једино није крив сам народ, као што неки мисле, јер народ је апстракција у неком смислу, народ не може да формулише високе циљеве. Народ је увек тесто за обликовање које проводи активна мањина. Данас је та активна мањина листом инструисана из центара страних служби свих врста и ради против свог народа. То је чињеница.

Да ли је сада касно говорити о стварању националног програма?

– Никад није касно за национални програм, докле год један народ постоји и има свест о себи, о својој историјској мисији. Неки народи су предодређени за велике подухвате, а неким су додељени скромнији задаци. Када један народ постане равнодушан према себи и сопственом идентитету, лако се утапа у моћнију групу, други народ, који не мора нужно бити бројнији. У историји су многи народи пропадали својом кривицом или стицајем несрећних околности. Национални програм је одговор народа на претње споља или изнутра, покушај да се оснажи народно тело и ојача идентитет. Ако такав одговор изостаје, претње постају озбиљније. Српски народ има прилично укоренењу свест о себи, свестан је својих историјских постигнућа и има континуитет народног живота од преко хиљаду година, нажалост не и самосталног државног живота који је имао велике прекиде. Опасност да поново изгубимо државу и утопимо се у ЕУ равна је оној – потпадања под Отоманску империју. Национални програм би морао садржавати императив очувања самосталности. Наша актуелна политика ради управо супротно – страсно се срља у Европу, то јест у губитак националне независности. Да, што пре је потребно формулисати национални програм, што јавно, што тајно, али са императивом остајања ван ЕУ. Но, питање је ко ће то учинити?

Често се говори о првој и другој Србији. Постоје ли две Србије?

– Термин „друга Србија” смислили су агенти Запада да би се, тобоже, приказало како има здравих снага у Србији, оних који нису националисти, шовинисти, ксенофобични, који су демократе, заговорници мира и љубави међу народима итд. При томе се огромна већина народа и елите која је водила овај народ проглашавају кривцима за све ратове и страдања, који су се одвијали у последње две деценије. Иде се дотле да се стање у Србији из последње деценије XX века изједначава са Хитлеровим поретком и јавно се тражи денацификација, утамничавање и одстрањивање из јавног живота многих људи који су на овај или онај начин били експонирани током те несрећне деценије. Ово је делимично и реализовано. Овакво бесмислено претеривање јесте плод својеврсног идеолошког лудила и далеко је од објективне оцене минулих догађаја. Другу Србију чини гомила медиокритета, људи често недовољно школованих, искомплексираних својим друштвеним неуспехом, који су се укључили у јавни живот са патолошком жељом да постану важни и познати. Укључили су се у пропагандну и подривачку делатност коју је Запад проводио против српског народа и његове државе (држава). За своју издајничку делатност награђени су не само новцем, већ и заузимањем високих положаја у државној служби, дипломатији, јавном животу, култури. Да би се стало на пут оваквој антинародној делатности, потребно је њихова имена учинити јавним да би српски народ знао како да се према њима постави у одсудним историјским моментима. Нажалост, могућности сузбијања ове разорне патолошке делатности све су мање јер су сви медији од утицаја, како приватни, тако и државни, под контролом Запада.

Такође се чују коментари да је издаја један од најстаријих заната код нас

– Издаје и издајника увек је било и често се претерује када се та особина приписује нашем народу као ексклузивна или присутнија него код других народа. На пример, за време напада у Другом светском рату на тадашњи Лењинград, немачки авиони су били

навођени светлећим ракетама из самог града од стране немачких сарадника. Тако су запаљена складишта брашна и шећера што је био један од узрока велике глади за време блокаде. Сигурно су гладовали и многи издајници због тога. С друге стране, руска обавештајна служба је врбовала после рата агенте ЦИА-е углавном за новац. Оно што је зачуђујуће код нас јесте колико се велики број људи на високим положајима ставио у службу непријатеља. Бројне афере то поткрепљују, а случај Момчила Перишића свакако спада у малобројне куриозитете у светској историји шпијунаже, када се највиши војни функционер ставља у службу непријатеља. Ово је проверен и документован случај, а нове афере ће можда бити још скандалозније. За разлику од, на пример, Американаца, који шпијунирају углавном за новац, наши шпијунирају зато што желе да буду најважнији, зато што мрзе свој народ или зато што мисле да све најбоље знају. Овде свако има своје политичке погледе за које мисли да су најисправнији, чак и када иза тих погледа не стоји ни једна прочитана књига из политикологије или политичке филозофије.

Не чини ли Вам се да је интелектуална елита у Србији подељена, чак да има крајње супротстављене ставове?

– Интелектуална елита јесте подељена и то на две групе: на национално самосвесну елиту и на позападњачену квазиелиту. Ово није нов процес, он траје у озбиљнијим размерама од деветнаестог века. Он није ни искључиво наш специјалитет. И друга друштва широм света захваћена су овом поделом, која се често означава као подела између традиционалиста и модерниста. Ствар је компликованија и свагде има локалних особености. Код нас ова подела још није произвела екстремне последице као у Алжиру, на пример. Међутим, не искључујем ни такав развој догађаја који може да резултира градском герилом, терористичким акцијама, па све до грађанског рата мањих или већих размера. Делатност Чанка и Пајтића у Војводини наводи воду на ту воденицу. Они екстремно провоцирају национални сентимент и чак садо-мазохистички уживају у томе. Недавно су добили само вербални одговор на улицама Новог Сада, српске Атине. Познавајући ментални склоп оваквих издајника са патолошком структуром личности и дубоким комплексима, оваква упозорења они нису у стању да озбиљно схвате. Такве структуре личности често су објекат манипулације од стране добро обучених оперативаца страних служби. Разлози овакве дубоке поделе на две супротстављене групе генерално су проучени од стране више аутора старијих генерација, као и код савремених аутора. Класично дело које се овим бави јесте књига Н. Трубецког, Европа

и човечанство,

а од модерних аутора можемо поменути недавно преминулог Самјуела Хантингтона и његову књигу

Сукоб цивилизација

. Он говори о расцепљеним друштвима. Ради се о томе да позападњачена, европеизована елита усваја ексцентричку тачку гледишта, измешта своје „ја” ван свог народа и покушава да га смести у туђу културу, цивилизацију, у овом случају евро-америчку. На тај начин они се супротстављају властитом народу и покушавају да га промене, да укину његов идентитет. Једна мањина се супротставља већини, то је народ унутар народа, или „мали народ”, да употребимо израз француског историчара Кошена, којим је описао мањину која је подизала Француску револуцију.

Да ли Србија има довољно снаге да изнедри интелектуалну елиту која би се подухватила одговорног посла као што је стварање правог националног плана?

– Србија већ има такву елиту, али она је неорганизована, необједињена и подвргнута процесу маргинализације. Оно што треба схватити јесте да национални план није само један папир, један документ, као што је то, на пример, било већ поменуто Гарашаниново „Начертаније”. Национални програм, план јесте опсежна стратегија државног устројства, културне политике, спољнополитичких приоритета, економског модела привређивања ... Да ли имамо довољно унутрашње снаге тешко је рећи. Уз то, потребне су нам и повољне спољашње околности, које су већ две деценије крајње неповољне. Но, историја је стаза успона и падова. Много што-шта се мења, наши непријатељи сада улазе у кризу, економску и међународно-политичку. Буде се народи и државе широм света, од Јужне Америке до Азије са Кином, те Индија, Иран, арапски свет, па све до Русије, нашег главног савезника и заштитника. Ситуација није безнадежна, морамо показати активизам и на сваком кораку, свим средствима потискивати издајнике, учинити им живот неподношљивим међу нама тако да резигнирани оду тамо где је већ измештено њихово „ја”.

Шта, у том смислу, треба да чинимо?

Без жртвована нема постигнућа

Пише: Мирослав Ивановић
петак, 06 март 2009 17:25

– Основно је преузети у своје руке све полуге државне власти. Ово је немогуће учинити унутар демократије и наметнутог нам модела живота. Један тоталитарни систем са јасним националним, и шире, евроазијским усмерењем био би погодан за увођење народа у нормалан начин живота који се практикује вековима и који је доказао своју вредност. Напуштање свих порока западног друштва, чишћење језика од загађености англицизмима, скромност уместо похлепе за материјалним добрима, солидарно друштво – списак је огроман. Повратак себи, својим коренима, својој вери, словенској солидарности уместо сукоба, ратова и разједињености.

Шта је приоритет?

– Приоритет је учврстити независност, склопити јак савез са Русијом и имати добре односе са другим евроазијским државама. Пацификовати околне државице и вратити под јединствен државни оквир све српске земље. Ово је неизбежан процес на који ће, у промењеним околностима, сви добровољно пристати. Ма како то сада изгледало невероватно, то је неизбежно. Ослободити се туторства Запада и односе са њим свести за почетак на трговачке под условима који су нама повољни. Ти односи морају бити равноправни. Ово је могуће само ако се Запад одрекне империјалних циљева, што он никада неће учинити добровољно. Међутим, промењене околности могле би га на то принудити, он постаје све више зависан од остатка света, те ће бити принуђен на компромисе. Од суштинске је важности да ми морамо бити у табору са Русијом и другим евроазијским државама, а не са Западом. То је стога што је Запад показао да је наш непријатељ, а у политици је управо то одлучујуће за демаркацију на коју страну ићи. Географски обједињена, ојачана савезима с пријатељским земљама, ослобођена западне окупације, таква Србија била би јединство земаљске и небеске Србије. Има, дакле, наде за наш народ. Али, треба осим активизма показати и стрпљење. Историјско време се не мери аршином људског живота.

(Разговор водила Биљана Живковић)